

[Udenrigsministeren.]

og indenfor Atlantpagtorganisationen må tages tilbørligt hensyn til folkenes sociale standard, kan jeg erklære mig ganske enig heri. Den opfattelse deles også indenfor NATO-styrkernes overkommando, hvilket fremgår af det citat, jeg i går gav af general Eisenhowers udtalelse herom i hans beretning af 2. april. Det fremgår iøvrigt også af beslutningen i Ottawa om nedsættelsen af 12 mands udvalget, som jo netop havde til hensigt at samstemme de militære ønsker med de muligheder, som landets økonomiske og sociale situation frembød. Og jeg tror, at man ved de beslutninger, der er blevet truffet, har taget virkeligt hensyn hertil. På den anden side er det ærede medlem jo også enig med mig i, at de forsvarsforanstaltninger, der skal gennemføres, også skal svare til deres formål. Vi vinder jo intet, heller ikke for den sociale tryghed, hvis det ikke er muligt for os at tilvejebringe en tilstand af fred og tryghed, således at genopbygningsarbejdet og de sociale fremskridt, når trygheden er tilvejebragt, kan føres videre frem.

I denne forbindelse tillægger jeg det lige som det ærede medlem stor betydning, at man i Atlantpagtsamarbejdet ikke alene beskæftiger sig med militære problemer, men også med udviklingen af et virkeligt samarbejde, økonomisk, socialt og kulturelt, indenfor fællesskabet. Jeg har også udtalt mig herfor under drøftelserne i Atlantpagtrådet, særlig ved mødet i Ottawa, og jeg tror, at de små lande må have en særlig mulighed for at fremme det. Det 5 mands udvalg, som var nedsat på norsk initiativ, har skabt et grundlag, som nu skal føres videre indenfor selve det permanente råd, og der bør ikke herske nogen tvivl om, at Danmark her vil være en aktiv medarbejder i udviklingen af denne side af Atlantfællesskabet.

Socialdemokratiet måtte betragte det som en forudsætning for, at vesttyske styrker kunne deltage i Europahæren, at det tyske folk selv gav sin tilslutning hertil, sagde det ærede medlem. Jeg kan her henvise til, at jeg under debatten i december i fjor sagde, at Vesttysklands deltagelse i Vesteuropas og dermed Danmarks forsvar ikke var forbundet med afgørende betænkeligheder, såfremt to forudsætninger opfyldtes. For det første, at den overvejende del af det tyske folk selv ønsker at deltage i forsvaret af sit land og dermed at bidrage til det samlede Vesteuropas forsvar, og for det andet, at Vesttysklands genop-

rustning sker under former, der er en bekræftelse på dets vilje til demokrati.

Det ærede medlem hr. Hans Hedtoft kritiserede nogle udtalelser, som formanden for Sydslesvigsk Forening, hr. Bøgh-Andersen, har fremsat fornylig, da han aflagde årsberetning. Det er ikke min hensigt at indlede en polemik med det ærede medlem i denne anledning. Jeg tror ikke, det vil være til nogen gavn. Jeg indrømmer, at også jeg mener, at hr. Bøgh-Andersen måske fremsatte nogle af sine udtalelser i en lidt for kategorisk form. Jeg håber ikke, at sydslesvigerne i almindelighed vil føle sig i modsætning til det vesteuropæiske samarbejde, der utvivlsomt indebærer betydelige muligheder for styrkelse af deres stilling og deres berettigede krav om anerkendelse af deres frihedsrettigheder. Det mener hr. Bøgh-Andersen sikkert også. Hans udtalelser herom betragter jeg som særligt mantede på spørgsmålet om Tysklands remilitarisering, der jo frembyder særlige problemer for den sydslesvigske ungdom. Det skal jeg senere gøre en enkelt bemærkning om, men det ærede medlem hr. Hans Hedtoft vil sikkert være enig med mig i, at hr. Bøgh-Andersens udtalelser dog indeholder det ganske rigtige, at sydslesvigerne må være suveræne i deres stillingtagen og ikke er undergivet noget politisk direktiv fra Danmark. Det er først og fremmest de dansksindede sydslesviger selv, der må give udtryk for, hvad de ønsker, både på det kulturelle og på det politiske område. Det er dem, der har rejst kravet om danske skoler, dansk kirkelig betjening o. s. v. Når vi støtter dem, inødekommer vi ønsker fremsat dernedefra. Og således forholder det sig også med hensyn til det vigtige politiske spørgsmål om selvbestemmelsesretten. I det danske memorandum af 19. oktober 1946, den såkaldte oktobernote, udtalte vi med alle de demokratiske partiers støtte: „Det må bero på den sydslesvigske befolkning selv, hvorvidt den ønsker at rejse spørgsmål om adgang til at udøve sin naturlige selvbestemmelsesret.“

Jeg håber og tror, at der fortsat vil være en sådan overensstemmelse i synspunkter mellem os og sydslesvigerne, at vi i fællesskab kan bidrage til en styrkelse af deres folkelige og kulturelle stilling.

Jeg skal derefter vende mig til de udtalelser, som den ærede radikale ordfører, hr. Jørgen Jørgensen (Lejre), fremsatte på forskellige områder. Det ærede medlem fremsatte nogle bemærkninger om Danmarks stilling i det verdenspolitiske spil, om for-